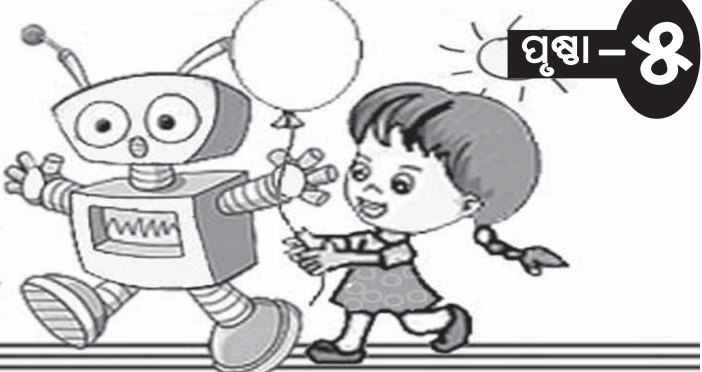

କଳକଳା

ନିତ୍ୟାନନ୍ଦ ପଣ୍ଡା

ଶ ଶ୍ରୀମଦଭଗବତ୍ ଗୀତାରେ ଗୁଡ଼ିଏ ଅର୍ଥ ବାହାରକରିବା ଅବସ୍ଥାରେ ନହୁଏ ନଥିଲେ । ଏଇ କଥା ! ହସିଲେ ନହୁଏ । ମୁଁ ଏବେ ତଳେ ପଠାଇଛି ଋଷିଙ୍କୁ । ତୁମେ ଯାଆ । ମୁଁ ସନ୍ଧ୍ୟା ପରେ ପଢ଼ୁଛି । ସତରେ ରାଣୀ, ତୁମର ବୁଦ୍ଧିକୁ ମାନିବାକୁ ହେବ ।

ଶ୍ରୀମଦଭଗବତ୍ ମନୁସ୍ମୃତିରେ ଫେରିଗଲେ ନିଜ ପ୍ରାଧାନ୍ୟକୁ ।

କାମ ଭାବରେ ଅସ୍ଥିର ନହୁଏ । ସତେକା ପାଗଳାପିଏ । ତଳେ ପଠେଲେ ଯାତକଣ ଋଷି । କହିଲେ- ପାଲିକି କାହାଠା, ମୁଁ ଶ୍ରୀମଦଭଗବତ୍ ପ୍ରାଧାନ୍ୟକୃତ ହିଁ ।

ପାଲିକି କାହେଲେ ଋଷି । ପାଲିକିରେ ବସିଲେ ନହୁଏ । ସେ ଅସମ୍ଭାଳ । ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ପଢ଼ୁବାକୁ ସେ

ପିଲାଙ୍କ ମହାଭାରତ-୯୦

ନହୁଏ ହେଲେ ଇନ୍ଦ୍ର-୩

ହୋଇଗଲେ ଅଜଗତ-୧ରେ । ଏବଂ ମୁଖପତ୍ରେ ଦୁମ୍ବରୀ ଖସିପଡ଼ିଲେ ପୁଅବଂଶରେ ଏକ ଅରଣ୍ୟ ମଧ୍ୟକୁ । ନହୁଏ ନିଜ କୃତକର୍ମର ଫଳ ପାଇଲେ । ଅଜଗତ ଜନ୍ମକୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ ତାଙ୍କୁ କେତେ ହଜାର ବର୍ଷ ଲାଗିଲା ।

ଇନ୍ଦ୍ର ପାପ ମୁକ୍ତି ହୋଇ ଫେରିଆସିଲେ । ଏବଂ ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜପଦ ଫେରି ପାଇଲେ । ଇନ୍ଦ୍ର ଓ ଶକ୍ତି ଦେବୀଙ୍କ ଦୁଃଖର ଅନ୍ତ ଘଟିଗଲା । ଯେତେବେଳେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଓ ଭାଇମାନେ ବିରାଟ ରାଜ୍ୟର 'ଉପଲବ୍ଧ' ସ୍ଥାନରେ ରହିଥିଲେ ନକଳ ଓ ସହଦେବଙ୍କ ମାମୁ ସାଙ୍ଗ, ସୂର୍ଯ୍ୟରକୁ ନହୁଏ-କାହାଣୀ ଶୁଣେଇଥିଲେ । ଆଶ୍ୱାସନା ଦେଇଥିଲେ- ଇନ୍ଦ୍ର ଓ ଶକ୍ତି ଯେପରି ଯାତନା ଭୋଗରୁ ରକ୍ଷା ପାଇଥିଲେ, ସେପରି ତୁମର ଦୁଃଖର ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ଅନ୍ତଘଟିବ ।

ଆସ ମନେରଖିବା :
୧) ନହୁଏ ଜଣେ ରାଜା ଓ ଋଷି । ରାଜର୍ଷି । ପ୍ରସାଗ ରାଜ୍ୟର ରାଜା । ଚନ୍ଦ୍ର-ଶର ସେ ପଞ୍ଚମ ପିଢ଼ିର

ମଣିଷ । ପଦ୍ମ ପୁରାଣ ଅନୁସାରେ ଶିବ-ପାର୍ବତୀଙ୍କ କନ୍ୟା ଆଲୋକସୁନ୍ଦରୀ ତାଙ୍କର ପତ୍ନୀ । ଜଣେ ଅତି ଧର୍ମପରାୟଣ ରାଜା ହୋଇଥିବାରୁ ଦେବଗଣ ତାଙ୍କୁ ଇନ୍ଦ୍ର ସମ୍ପର୍କରେ ବସାଇଥିଲେ । ପାଞ୍ଚବମାନଙ୍କର ପୂର୍ବପୁରୁଷ ଥିଲେ ନହୁଏ ।

(୨) ବ୍ରହ୍ମ ଅଭିଶାପ ଫଳରେ ନହୁଏ ଅଜଗତ ରୂପ ଧରି ଅରଣ୍ୟରେ ଖସିପଡ଼ିଥିଲେ । ଅଭିଶାପରୁ ମୁକ୍ତ ହେବା ଏକ ଲକ୍ଷ୍ୟ କାହାଣୀ । ତେବେ ସଂକ୍ଷେପରେ ଚାଲୁଛି । ପାଞ୍ଚବମାନଙ୍କର ହିମାଳୟ ଅଞ୍ଚଳରେ ରହିବା ସମୟର କଥା । ରାମସେନ୍ ଏକଦା ସୁନ୍ଦର ଅରଣ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ବୁଲୁଥିଲେ । ଅଜଗତ ରୂପୀ ନହୁଏ ତାଙ୍କୁ ଜାଣିପାରି ଧରିନେଲା ଯେ ଭୀମସେନ୍ଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଶକ୍ତି ଲୋପପାଇଲା । ତାଙ୍କୁ ଖୋଜି ଖୋଜି ସୂର୍ଯ୍ୟର ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ । ଯଶ ଓ ସୂର୍ଯ୍ୟର ସମ୍ପଦ ଭଳି ଅଜଗତ ଓ ସୂର୍ଯ୍ୟର ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଣେତାଭାବ ରହିଲା । ନହୁଏ ଖୁସିହେଲେ ଓ ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଲେ । ଏବଂ ଅଜଗତ ଜନ୍ମକୁ ମୁକ୍ତି ପାଇ ସୁଦେହରେ ସ୍ୱର୍ଗ ଗମନ କଲେ । (କ୍ରମଶଃ...)

ନରଶତପୁର, କୋଦଣ୍ଡପୁର
ଯାଜପୁର ଗାନ୍ଧୀ-୭
ମୋ-୮୨୪୯୨୯୭୩୩୦୮

ମାଆ ନାମେ ଆସ ଗଛ ଲଗାଇବା

ପୁରମା ମିଶ୍ର

ତହ ତହ ତହ ତାତିଲା ଖରାବେ ଦିଏ ସେ ଆମକୁ ଛାଇ ସୁଲୁ ସୁଲୁ ଖାତଳ ପବନ ଯାଉଥାଏ ସବା ବହି ।

ତୁଲ ଦିଏ ଫଳ ଦିଏ ସେ ଆମକୁ ଦିଏ ଶାତଳ ପବନ ପଶୁ ପକ୍ଷୀ ମାନେ ଖରାବେକେ ଆସି ନେଉଥାନ୍ତିରେ ବିଶ୍ରାମ ।

ଗଛ ଲଗାଇବା ଲାଗିବାକୁ ଚାରି ପଟେ ବାଟ ଦେଇ ନିରାପଦେ ଆମେ ଗଛକୁ ରଖିବା ଖାଇ ପାରିବେନି କେହି ।

ଗଛ ଉପକାର ବୁଝିପାରିଲି ତ ଭୁଲିଯିବି ନାହିଁ କେହି ସାଙ୍ଗଥାଆ ମେଲେ ଲଗାଇବ ଗଛ ଯଦୁ ତାର ନେବ ଯାଇ ।

ଅତି ଯତନରେ ବଢ଼ାଇବା ତାକୁ ମାଆ ବଢ଼ାଏ ଯେପରି ଗଛ ମୂଳେ ଖଟ ପାଣି ଦେବା ନେଇ ଅବହେଳାରେ ନକରି ।

ଗଛଟି ଆମର ପରମ ମିତ୍ରରେ କେତେ ଉପକାରୀ ସିଏ ଅଜ୍ଞାନକାମୀକୁ ଶୋଷି ନେଇ ଯାଇ ଅନୁଜାନ ଭରିଦିଏ ।

ଦିଏଲ-୩୯୯, ଲିଏସ୍‌ଏସ୍ ନଗର, ଭୁବନେଶ୍ୱର
ମୋ-୯୮୫୩୩୪୩୯୬୫

ଆଗକୁ ଆସୁଛି ରଥ ଯାତରା

ସୁକିତ କୁମାର ମିଶ୍ର

ଜଗନ୍ନାଥ ଥିବେ ନିହିତୋଷରେ ବଳଭଦ୍ର ତାଳିଥିଲେ, ଦର୍ପଦଳନରେ ସୁଭଦ୍ରା ମାତା କରୁଥିବେ ଆଜି ବିଜେ ।

ଏକାଠି ହୋଇଲେ ବଡ଼ଦାଃରେ ଭିନ୍ନ ଜାତି ଧର୍ମ ଲୋକ, ହାତେ ଧରିଥିବେ ଭୋଗଥାଳି ଓ ଆରାଧନା ପାଇଁ ଦାପ ।

ବରଷକେ ଥରେ ହୁଏ ଯାତରା କେଳେ କହୁଥିଲେ ଦିନେ, ଦର୍ଶନ କରିବ ଦିଅଁଙ୍କୁ ଯାଇ କୁନା ଭାବିଲାଣି ମନେ ।

ବରଷକେ ଏଇ ଯାତରା ଆମ ସଂସ୍କୃତି ଓ ପରମ୍ପରା, ରୁଣୁଥାଏ ସିଏ ଭାବରେ ବାନ୍ଧି ପ୍ରତିଦିନ ଭାଇତାରା ।

ଜନାର୍ଦ୍ଦନପୁର ଶାସନ, କେନ୍ଦୁଝର
ମୋ-୭୭୮୩୮୩୭୭୭୫୨

ଆସ କାଳିଆ ଗୋସାଇଁ

ଅନନ୍ତ କୁମାର ସେନାପତି

କୋଟି କୋଟି ଜୀବ ମୁଖରେ ଆହାର ନିଜିକି ଯୋଗାଏ ଯିଏ, ନର ପଶୁ ପକ୍ଷୀ କାଟ ତରୁ ଲତା ତାଙ୍କୁ ବା ବୁଝିବ କିଏ ?

ସେଇ ପରା ତୁମେ ଜଗତ ଠାକୁର ତୁମ ଦରଶନ ପାଇଁ, ଆଜୁଳ ଚିରରେ ଚାହିଁ ରହିଅଛି ଆସ କାଳିଆ ଗୋସାଇଁ ।

ସକାଳ ରଖୁଛି ଛୋଟିଆ ରଥଟି ଗଡ଼ି କେତେ ଯତନରେ ବସିଗଲେ ହାତେ ଆର୍ତ୍ତସି ଦେବି ମୁଁ କହି କହି ଯେ ଧନରେ ।

ବାସୁପତୀ, ରାଜଗାଙ୍ଗପୁର, ସୁନ୍ଦରଗଡ଼
ଫୋନ୍-୭୦୦୮୩୦୪୨୨୫

ଜୀବ ଜଗତର ବନ୍ଧୁ

ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ କୁମାର ସାହୁ

ଆସରେ ପାଲିବା ବନ ମହୋତ୍ସବ ଅମେରେ ସଜିବି ମିଶି, ଧାଡ଼ି ଧାଡ଼ି ଚାରି ପୋତି ଦେବା ଆମେ ଦେଖିଲେ ଲାଗିବ ଖୁସି ।

ପୋତିଦେଇ ଚାରି ବାଟା ଘେରାଇବା ତାହାର ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ, ନ ଖାଇବେ ଗୋରୁ ଛେଳି ମେଣ୍ଟା କେହି ବଢ଼ିବେ ଯତନ ପାଇ ।

ଧାର ଧାର ଧାର ଝୁଲୁଛି ବରଷା ଟିକି ଚାରି ମନ ଜାଣି, ବରଷା ଦିନରେ ଦେବାକୁ ହେବନି ଚାରି ମୂଳେ ନିତି ପାଣି ।

ମୂଳକୁ ତାହାର ଘାସ ବାନ୍ଧି ଦେବା ଦେବା ନେଇ ସାର ଖଟ, ରାତି ହେଉ ଅବା ଦିନ ।

ରାଜ୍ୟ ପୁରସ୍କୃତ ପ୍ରାଚୀନ ପ୍ରଧାନ ଶିକ୍ଷକ, ଶକ୍ତି ବିହାର/ବାଲିପଡ଼ା, ମାହାଙ୍ଗା, କଟକ
ମୋ-୭୭୦୯୦୪୪୫୩୩୩

ତୁମ ରଥଯାତ

ଜୟନ୍ତ କୁମାର ମଲ୍ଲିକ

ତୁମ ରଥଯାତ ଜଗତେ ବିଖ୍ୟାତ ଯାହାର ତୁଳନା ନାହିଁ ତୁମ ମହିମାର ନାହିଁ ପକାନ୍ତର ତୁମପରି ଦିଅଁ କାହିଁ ? ଜନ୍ମରୁ ଉଠିକି ଜଗୁରୀ ଭାବିକି ବଡ଼ଦାଃରେ ହୁଅ ଉଭା ରଥରେ ବସିକି ମୁଗୁକି ହସିକି ଦେଖାଅ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ପ୍ରଭା । ମାଉସା ଘରକୁ ଯାଇଥାଆ ତୁମେ ଭାଇ ଭଉଣୀଙ୍କୁ ଧରି ନଅ ଦିନ ପାଇଁ ମହିରୁ ବାହାର ଘରଣୀକୁ ପର କରି । ରଥରେ ତୁମକୁ କରି ଦରଶନ ଭକତ ଯାଆନ୍ତି ତରି ତୁମେ ଅଟ ପ୍ରଭୁ ଭାବ ବିନୋଦିଆ କିଏ ହେବ ତୁମ ପରି । ତୁମ ଲାଳା ପ୍ରଭୁ ତୁମ ଚମତ୍କାର ଯେଣୁ ତୁମେ ଲାଳାମୟ ତୁମେ ଏକା ପ୍ରଭୁ ଗୁଞ୍ଜାଳ ପାରିବ ଅକାଳ ମରଣ ଭୟ ।

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ, ନନ୍ଦିପୁର, ଦଶରଥପୁର, ପାଳପୁର
ମୋ-୯୪୩୭୭୭୫୭୭୭୭

ମୋ କୁନି ରଥ

ସୁଧାକର ରାଉତ

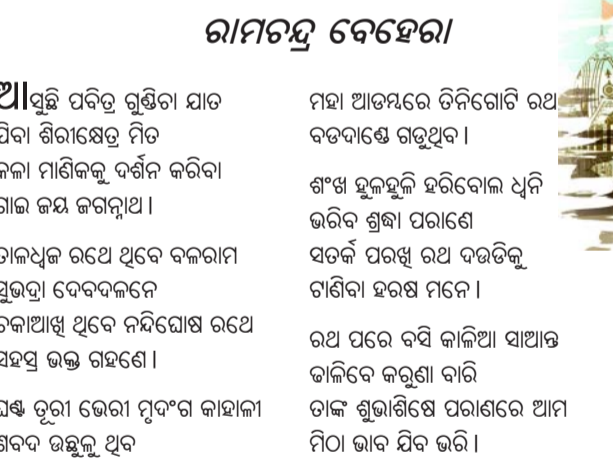
କୁନି ହାତରେ ମୁଁ ଗଡ଼ିଛି ରଥ ଆସି ସେଠିକି ହେ ଜଗତ ନାଥ । ଭାଇ ଭଉଣୀଙ୍କୁ ସଙ୍ଗେତେ ଘେନି ବସ ଚାହିଁଲେ ମୋ ସାନ କଥା ମାନି ।

କେତେ ଯତନେ ସକାଳେ ମୁହିଁ ମନାକରିନି ହେ ଜଗତ ନାଥ । ମନ୍ତ୍ର, ତନ୍ତ୍ର ଜଣା ନାହିଁଟି ସାତେ 'ଭାବ' ବି ଧରା ଦିଏନି ମୋ ହାତେ ।

ତୁମ କଥା ଭାବି ଦାପତେ କାଳି ଖୁସିରେ ପାଇଲି ହୁକହୁକି । ମନରେ ତୁମର କିଛି ନଧରି ଯାହା ଦେବି ତାଙ୍କୁ ନେବଟି ହରି ।

ପ୍ରତାପ ନଗରୀ, କଟକ
ମୋ-୮୨୪୯୨୯୭୩୩୦୮

ଆସୁଛି ପବିତ୍ର ଗୁଣ୍ଡିଚା ଯାତ

ରାମଚନ୍ଦ୍ର ବେହେରା

ଆସୁଛି ପବିତ୍ର ଗୁଣ୍ଡିଚା ଯାତ ଯିବା ଶିରୀକ୍ଷେତ୍ର ମିତ କଳା ମାଣିକ୍ୟ ଦର୍ଶନ କରିବା ଗାଳ ଜୟ ଜଗନ୍ନାଥ ।

ତାଳଧ୍ୱଜ ରଥେ ଥିବେ ବଳରାମ ସୁଭଦ୍ରା ଦେବଦଳନେ ଚକାଆଖି ଥିବେ ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥେ ସହସ୍ର ଭକ୍ତ ଗହଣେ ।

ଘଣ୍ଟ ତୁମା ଭେରା ମୁଦଂଗ କାହାଳୀ ଶବଦ ଉଛୁଳୁ ଥିବେ

ମହା ଆତମରେ ତିନିଗୋଟି ରଥ ବଡ଼ଦାଃରେ ଗଡ଼ୁଥିବ ।

ଶଂଖ ହୁକହୁକି ହରିବୋଲ ଧ୍ୱନି ଭରିବ ଶୁଭା ପରାଶେ ସତର୍କ ପରଶୁ ରଥ ଦଉଡ଼ିକୁ ଚାଣିବା ହରଷ ମନେ ।

ରଥ ପରେ ବସି କାଳିଆ ସାଆନ୍ତ ଭାଲିବେ କରୁଣା ଦାରି ତାଙ୍କ ଶୁଭାଶିଷେ ପାଶରେ ଆମ ମିଠା ଭାବ ଯିବ ଭରି ।

ଚେତୁକିପଦା, ଜଗତସିଂହପୁର
ମୋ-୭୩୫୫୬୩୫୫୫୫

ନବଯଉବନ ଦର୍ଶନ...

ନଗେନ୍ଦ୍ର ନାଥ ପଟ୍ଟନାୟକ

ଚାରି ଦିଅଁଯାକ କୁରରେ ପାଡ଼ିତ ଦେହେ ଖଳପୁତ୍ରା ତାଟି ଅଶ୍ୱପର ଘରେ ଖାଉଛନ୍ତି ଦିଅଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ମୋଦକ ନିତି ।

ସେବା କରୁଛନ୍ତି ଦଉଡ଼ା ସେବକ ଗୁପ୍ତ ଭାବରେ ରହି ଅଶ୍ୱପର ପଶା ଘଣ୍ଟା-ଖଳି ଲାଗି କେତେ ନୀତି ବାହୁଆଇ ।

ଦାରୁ ଦିଅଁଙ୍କର କୁର ତାଟି ପରା କମୁଅଛି ଧାରେ ଧାରେ ପରର ଦିନରେ ଚାରି ଦିଅଁଯାକ ଭଲ ହୋଇଯିବେ ବଳେ ।

ଚେତୁକିପଦା, ଜଗତସିଂହପୁର
ମୋ-୭୩୫୫୬୩୫୫୫୫

ବିରଷକୁ ଥରେ ବିଶ୍ୱ ପରସିବ ହୁଅଇ ରଥ ଯାତରା ଆଖାଳ ଶୁକଳ ଦ୍ୱିତୀୟା ତିଥିରେ ଅଛିବିଧି ପରମ୍ପରା ।

ବଡ଼ଦାଃରେ ତିନି ରଥ ପରେ ବିଜେ ହୋଇବେ ଚତୁର୍ଥୀ ମୂର୍ତ୍ତି ଭକତ ଭିଡ଼ରେ ରଥ ଗଡ଼ି ଯାଏ ଘେନନ୍ତି ଭାବ ଭକତି ।

ଆଗକୁ ଆସୁଛି ରଥ ଯାତରା

ବସନ୍ତ କୁମାର ପ୍ରଧାନ

ପତିତଜନଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧରିବା ପାଇଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଏହି ଲାଳା । ତାଙ୍କ ମହିମାକୁ କେ 'ବୁଝିପାରିବ ଧନ୍ୟ ତାଙ୍କ ଲାଳା ଖେଳା ।

ମାନବ ଲାଳାକୁ କରିଥାନ୍ତି ସେହି ମହିମା ତାଙ୍କ ଅନନ୍ତ ।

ରଥ ପରେ ଦେଖୁ ଚତୁର୍ଥୀ ମୁରତି ପାପ ଚାପ ହୁଏ ନାଶ ବହୁତ ଦୂରକୁ ଆସିବି ଭକତ ଲଭିବା ପାଇଁ ଆଶିଷ ।

ନଅ ଦିନ ପାଇଁ ମାଉସା ଘରକୁ ଯାଇଥାନ୍ତି ଜଗନ୍ନାଥ

ହରିହରପୁର, ହେଡ଼ିପଦା, ଅନୁଗୋଳ
ମୋ-୭୭୩୫୬୯୯୫୫୫

ପ୍ରଭାତ କୁମାର ମହାପାତ୍ର

ଏକ ଘଣ୍ଟ ଜଙ୍ଗଲ କୁଳରେ ଏକ ଶାନ୍ତ ଏବଂ ସୁନ୍ଦର ପୋଖରୀ ଥିଲା । ସେହି ପୋଖରୀରେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ମାଛ ରହୁଥିଲେ- ଛୋଟ, ବଡ଼, ରଙ୍ଗବେରଙ୍ଗା ଏବଂ ଚକ୍ଷୁ । ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ମିଳିମିଶି ଖୁସିରେ ନିଜ ଜୀବନ ବିତାଉଥିଲେ । ସେହି ପୋଖରୀ ପାଖରେ ଏକ ଗାତରେ ଏକ ଚତୁର ସାପ ମଧ୍ୟ ରହୁଥିଲା । ସେ ବହୁତ ଧୂର୍ତ୍ତ ଏବଂ ଲୋଭୀ ଥିଲା । ଏକଦା ସାପଟି ବହୁତ ଭୋକିଲା ଥିଲା । ସେ ଭାବିଲା, 'ଯଦି ମୁଁ ସିଧାସଳଖ ପାଣି ଭିତରକୁ ଯାଇ ଧରିବାକୁ ପୋଷା କରିବି, ତେବେ ସେମାନେ ତରିଯାଇ ପକାଇବେ । ମତେ କିଛି ଉପାୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।' ବହୁତ ଭାବିବା ପରେ ତାଙ୍କୁ ଏକ ଯୋଜନା

ସୂଚିଲା । ପରଦିନ ସେ ପୋଖରୀ କୁଳକୁ ଯାଇ ଏକ ଉଦାସ ମୁହଁ କରି ବସି ରହିଲା । ତା' ଆଖିରେ ନକଲି ଲୁହ ଥିଲା । ପୋଖରୀର ଏକ ବୁଢ଼ା ଏବଂ ବୁଦ୍ଧିମାନ ମାଛ ତାଙ୍କୁ ଦେଖିଲା ଏବଂ ପଚାରିଲା, 'ଆରେ ସାପ ଭାଇ, ଆଜି ତୁମେ ଏତେ ଉଦାସ କାହିଁକି?' ସାପଟି ଏକ ଦାଣ୍ଡିଶୁଣ୍ଠି ପକାଇ କହିଲା, 'ଭଉଣୀ, ଏବେ ମୁଁ ପାପ କରି କରି ବିରକ୍ତ ହୋଇଗଲି । ମୁଁ ଜୀବନପଥା ଅନେକ ଜୀବଙ୍କୁ କଷ୍ଟ ଦେଇଛି । ଏବେ ମୁଁ ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛି । ଜଣେ ସାଧୁ ମତେ ଅଭିଶାପ ଦେଇଛନ୍ତି କି ଯଦି ମୁଁ କୌଣସି ଜୀବକୁ କଷ୍ଟ ଦିଏ, ତେବେ ମୁଁ ତୁରନ୍ତ ମରିଯିବି ।' ଏହା ଶୁଣି ମାଛମାନେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ସେମାନେ ଭାବିଲେ ଯେ ଏବେ ସାପ ଆଉ ସେମାନଙ୍କର ଶତ୍ରୁ ହୋଇ ନାହିଁ, 'ମତେ ଆଉ ଏକ ଅଭିଶାପ ମିଳିଛି କି ମୁଁ ଏହି ସ୍ଥାନକୁ ଅନ୍ୟ କୁଆଡ଼େ ଯାଇପାରିବି ନାହିଁ । ଯଦି ତୁମେ ଚାହୁଁଛ, ତେବେ ମୁଁ ତୁମକୁ ମୋ ପିଠିରେ ବସାଇ ପୋଖରୀର ଅନ୍ୟ ଆଡ଼କୁ ବୁଲାଇ ଆଣିପାରିବି ।' ଏହା ଶୁଣି ଛୋଟ ମାଛମାନେ ବହୁତ ଖୁସି ହୋଇଗଲେ । ସେମାନେ ଭାବିଲେ ଏହା ଏକ ମଜାଦାର ଧୂମ୍ପା ହେବ । ଏକ ଛୋଟ ମାଛ ସାପ ପିଠିରେ ବସିଲା । ସାପ ଧୀରେ ଧୀରେ ପାଣି ଭିତରକୁ ଗଲା ଏବଂ କିଛି ସମୟ

ବଢ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା । ସେ ଧ୍ୟାନ ସହ ଦେଖିଲା ଯେ ଯେଉଁ ମାଛମାନେ ସାପ ସହିତ ଯାଉଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଆଉ ଫେରୁନାହାନ୍ତି । ଦିନେ ସେ ସାହସ କରି ସାପକୁ କହିଲା, 'ସାପ ଭାଇ, ମୁଁ ମଧ୍ୟ ତୁମ ସଙ୍ଗେ ବୁଦ୍ଧିବାକୁ ଚାହୁଁଛି ।' ସାପ ମନେ ମନେ ଖୁସି ହୋଇ କହିଲା, 'ଆସ ଭଉଣୀ, ବସ ।' ସେପରି ବୁଢ଼ା ମାଛ ତା' ପିଠିରେ ବସିଲା, ସେ ଦେଖିଲା ଯେ ସାପ ତାଙ୍କୁ ପୋଖରୀ କୁଳ ଆଡ଼କୁ ନେଇଯାଉଛି । ସେତେବେଳେ ସେ ଜୋରରେ କହି ଉଠିଲା, 'ତୁମେ ଆମକୁ ଠକୁଛ ! ତୁମେ ଆମକୁ ଖାଉଛ !' ବାକି ମାଛମାନେ ଏହା ଶୁଣି ସତର୍କ ହୋଇଗଲେ । ବୁଢ଼ା ମାଛ ତୁରନ୍ତ ତେଜସ୍ୱୀତ ନିଜକୁ ବଞ୍ଚାଇ ନେଲା ଏବଂ ପୁଣି ପାଣି ଭିତରକୁ ଆସିଗଲା । ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସାପର ସତ୍ୟତା ଜଣାଇଲା । ଏବେ ସବୁ ମାଛ ଏକ କୁଟୁମ୍ବ ହୋଇଗଲେ । ସେମାନେ ମିଶି ଏକ ଯୋଜନା କଲେ ଏବଂ ସାପ ପାଖକୁ ଯିବାକୁ ମନା କରିଦେଲେ । ଭୋକିଲା ସାପ ଆଉ ଏବେ କିଛି କରିପାରିଲା ନାହିଁ । ଶେଷରେ ସେ ସେଠାରୁ ପଳାଇ ଯିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଲା ।

ସ୍ୱାମୀ ବିଦେବାନନ୍ଦ ବନ ଭାରତୀ ବିଦ୍ୟାପୀଠ, କୋରାପୁଟ
ମୋ-୭୮୯୪୦୫୫୫୫୫

